

רומאו וג'ולייטה

גרסת וורונה

מחזה מאת ברק גונן

עפ"י "רומאו ויוליה" של שייקספיר

עיבוד לדל'ארטה חיים עבוד

רשימת דמויות

מספר

רומאו

בנבוליו- בן דודו של רומאו

מרקוציו- חברו של רומאו

לורנצו- הנזיר המקומי

ג'ולייטה

אומנת- אומנת של ג'ולייטה.

קפולט- אציל, יריבו של מונטגיו. אביה של ג'ולייטה

גב' קפולט- אישתו של קפולט. אמה של ג'ולייטה

טיבאלט- בן דודה של ג'ולייטה.

פאריס- אציל. מחזרה של ג'ולייטה.

מונטגיו- אציל. אביו של רומאו

גב' מונטגיו- אישתו של מונטגיו. אימו של רומאו

הנסיך- שליט וורונה

סמפסון- חייל של בית מונטגיו

גרגורי- חייל של בית מונטגיו

אברהם- חייל 1 של קפולט

יעקב- חייל 2 של קפולט

שליח

רוקח

פרימדונה

ראש ועד התורמים

פרולוג

מספר:

קהל נכבד וחינני. רצינו להעלות מחזה איכותי. אך בגלל ששיקספיר לא מוכר/ נספר את סיפורו בסגנון אחר. אך לפני שנתחיל- סלולארי לסגור, אחרת לכם אותו ניקח ונמכור... בשוק השחור... ועכשיו נציג לכל העולם את המחזה "רומיאו וג'ולייטה" המפורסם. וכל מי שחושב שהוא שמע ומכיר, נספר את הגרסה של ורונה העיר. איך שני בתי אב מכובדים בעיר, ורונה המהוללת, קמים מריב נושן לקרב צעיר, בו יד אזרח בדם אח מגואלת. מזרע רעל של אויבים נברא זוג אוהבים מוכי מזל עיוור. ואם תואילו רק להתמסר-נטרח כדי להשלים את החסר. השארו איתנו- אל תעברו לערוץ אחר.

רחוב בורונה

נכנסים סמפסון וגרגורי השייכים לבית קפולט, עם חרבות ומגנים.

סמפסון:

עלינו לא ידרכו כמו תולעים.

גרגורי

כן, חיי תולעת זה חיי תלאות...

סמפסון:

אם זה תלוי בי אני אומר- נשלוף

גרגורי:

(מפוחד)נשלוף!!! (נרגע ומלגלג על חברו) אתה יודע מה?
אתה ראשון!

סמפסון:

למה אני תמיד ראשון? תוציא אתה

מתחילים לריב. נכנסים משרתים של מונטגיו

גרגורי:

ואי, שלוף ת'כלי.

סמפסון:

אה גרגורי, אני לא בעניין...

גרגורי:

לא זה... הנה באים מבית מונטגיו....

סמפסון:

בוא נלך איתם חוקי: שהם יתחילו....

גרגורי:

אני יעשה להם פרצוף כשאני עובר, ושיקבלו את זה איך
שהם רוצים.

סמפסון:

אני ינשך מולם ת'בוהן.

גרגורי:

ואי, זה מה זה מעליב.... קדימה.

גרגורי עושה פרצוף וסמפסון נושך את הבוהן.

אברהם

(ליעקב)אתה חושב שהם נשכו בוהן מולנו?

יעקב

לא יודע. אבל מפה זה נראה דומה..

אברהם

דומה למה?

יעקב

לזה שהוא אוכל גלידה פצפוצי שוקולד עם רום וצימוקים. ונטלה. ואגוזים. וסוכריות. קופצות.
לתוך הפה שלי.. ולפעמים הגלידה נוזלת. על היד. ואתה מלקק, שלא יפול לרצפה. כי אז –מי
ינקה?

נעצר בשטף דיבורו ע"י אברהם

אברהם-

אדוני מוכן ללכת ולשאול אותם?

יעקב

כמובן!

(הולך אליהם)

יעקב

סליחה אתה אכלת גלידת פצפוצים עם רום ונוט...לא, אה
סליחה...הי אתה! האם אתה נושך בוהן מולנו אדוני?

סמפסון:

אני נושך בוהן אדוני.

יעקב

(ל אברהם)- הוא נושך בוהן

אברהם-

אתה נושך.

סמפסון:

נושך.

גרגורי:

נושך

סמפסון+ גרגורי:

נושכים

אברהם-

(ליעקב)הם נושכו בוהן.

גרגורי:

זה מעצבן אותך?

יעקב
לא.

גרגורי:
אתה מתחיל לי ריב אדוני?

יעקב
ריב אדוני? לא אדוני.

סמפסון:
אתה מתעסק איתי אתה מתעסק עם אדוני, אדוני

יעקב
אדונך, אדוני הוא לא אדוני, ואדוני ואדונך....

גרגורי:
לא מאודנים....

סמפסון:
מה הקשר?.... שלוף בוא נראה אותך.....

מתחילים לריב. נכנס בנבוליו.

בנבוליו:
מספיק טפשים, הפרידו חרב

נכנס לריב. נכנס טיבלט שולף חרבו.

טיבאלט:
בנבוליו, על מי אתה שולף?

בנבוליו:
אני פה רק שומר על השלום.

טיבאלט:
שולף ומדבר לי על השלום.

קרב סיף לקראת סופו טיבאלט מתחיל להתגבר על בנבוליו-אוחז בצווארו

בנבוליו:

וואי, אמאל'ה- אני רואה את כל חיי עוברים לנגד עיני... "אבבבא...אבבבא" ... "אמא, עשיתי פיפי..." ... "אבא, אני לא רוצה ללכת לגן..."...מה זה הבית ספר שלי?" ... " עכשיו אני גדול..."
אם אני אקח שכטה, זה יעשה אותי מקובל?..

נכנס קפולט וגברת קפולט.

קפולט:

מכות! מכות! יש מכות! מה זה הרעש!!!! אישה! תני לי את
חרבי!!!

גברת קפולט:
איזה חרב... קביים אני אתן לך....

קפולט:
תפסיקי לעשות לי בושות...מכות!! תחזיקי אותי! תחזיקי
אותי! אני אראה להם מה זה! אנחנו היינו פה קודם! אנחנו
היינו פה קודם!!

נכנס מונטגיו וגברת מונטגיו.

מונטגיו:
אתם הייתם פה קודם???!! בן כלב קפולט! חייית אדם!!
אתם הייתם כאן קודם?? האויר שאתם נושמים הוא בזכותי

קפולט:
והמים שאתם שותים הם בזכותי!! אנחנו היינו כאן קודם
למקודם שלך!(לאשתו) תעזבי אותי אני מסתדר לבד.

גב' מונטגיו:

הרגע! הרגע!

מונטגיו:

תחזיקי אותי אישה! אני לא אחראי למעשי! אני חמום מוח! אני הולך להתפוצץ עליו! עיזבי
אותי!

היא עוזבת הוא נופל. נכנס הנסיך. כולם בפריז

הנסיך:
דייני כבר... שיגעתם אותי ואת כל העולם.. איפה נשמע דבר
שכזה-מקום כ"כ קטן שעושה רעש כ"כ גדול... זה נהייה
בלתי אפשרי לשלוט בעיר הזאת... אומנים מחו"ל לא
מפסיקים לבטל בגלל המריבות שלכם, יש כאן כל הזמן
חרמות-חרם אקדמי, חרם מוצרים, חרם אנשים. והגרוע מכל
כבר אי אפשר למצוא דיל של הכל כלול בשום מקום והכל זה
אשמתכם.... מהיום.... הבא שיזום ריב בינכם ימות....
ברור? ימות!! (כולם חוזרים אחריו בפחד) לא לפני שאני
אפעיל סנקציות.

כולם-

סנקציות?

הנסיך:

קשות!

כולם מתחילים להרתע ולדבר בבת אחת

הנסיך:

דיייי! תצאו כולכם... אני אתקשר לרוג'ר ווטרס. אולי הוא בכל זאת שינה את דעתו ויפסיק את תמיכתו ב-BDS...

יוצאים כולם חוץ ממונטגיו והזוג מונטגיו

מונטגיו:

הכל בסדר אחייני בנבוליו?

בנבוליו:

תשאל מה הלך פה.

מונטגיו:

מה הלך פה?

בנבוליו:

אל תשאל.

גברת מונטגיו:

העיקר שרומיאו לא היה פה

מונטגיו:

ולמה שיהיה פה. הוא כל היום בנמל, בוכה ובוכה

גברת מונטגיו:

אולי זה קשור לגיל ההתבגרות, לא צריך להילחץ

מונטגיו:

הוא שר שירים של סרנגה.

גברת מונטגיו:

אסור להזניח, נקבע לו פסיכולוג

בנבוליו:

אולי אני אדבר איתו, נראה מה עובר עליו.

מונטגיו:

דווח לנו אם יש מה לדווח.

גב' מונטגיו:

אנחנו זמינים...

יוצאים הזוג מונטגיו. נכנס רומיאו.

בנבוליו:

בוקר טוב רומיאו.

רומיאו:
מה? היום כל כך צעיר?

בנבוליו:
בקושי תשע.

רומיאו:
הוי, שעות של עצב נראות כה ארוכות....

בנבוליו:
הבנתי... חולה מאהבה?

רומיאו:
גולה.

בנבוליו:
מאהבה?

רומיאו:
בוכה

בנבוליו:
מאהבה?

רומיאו:
מתגרד

בנבוליו:
מאהבה

רומיאו:
לא, זה מאלרגיה.... אבל אני אוהב אישה שבחרה לחיות כמו
נזירה....

בנבוליו:
תשמע לעצתי ושכח אותה.

רומיאו:
למד אותי איך לשכוח

בנבוליו:
תן חופש לעיניך ותבחן יופי אחר

רומיאו:
כך היא תבלוט כפליים....

בנבוליו מצביע על מישהי בקהל.

רומיאו:
אהה.... ואו... טוב... זה לא עושה לי כלום... בוא נלך

יוצאים בנבוליו ורומיאו. רומיאו חוזר.

רומיאו:
חכי לי אחרי ההצגה.....

רומיאו יוצא.

בית קפולט.

נכנסים פאריס וקפולט תוך כדי מונולוג שחצנות של פאריס

פאריס:
...זוהי לא שהיו לי בעיות עם נשים. הרי גופי החטוב, יכולת
התנועה שלי, החכמה, הקסם האישי הפיל את כל המין הנשי
שנפל לרגלי באופן אישי... ואוו יצא לי חרוז-אתה רואה אני
גם משורר...

אדון קפולט

לעניין אדוני, לעניין

פאריס:

אז מה אתה משיב לי על בקשתי?

קפולט:
כפי שהשבתי שוב ושוב: בתי זרה עדיין לעולם, תינוקת, לא
ראתה ארבע-עשרה שנים עוד....

פאריס:
לצעירות ממנה יש תינוק ביד.

קפולט:
איכס.... מי שמתחיל מהר גם מתקלקל מיד. את יתר תקוותי
האדמה בלעה, כל תקוותי שהיא תהיה יורשת אדמתי. אך
מה הבהלה היא עוד צעירה

פאריס:
אם כך את פרויקט הנדל"ן שלי אני אשקיע במקום אחר!

קפולט:

אבל חזר, כן פאריס, את ליבה צוד, אדוני, כי משאלתה
שולטת ברצוני. אם היא תסכים, אני מסכים. אצלי הלילה
נשף-(פריס מתכוון לצאת קפולט מנסה בדבריו להשאירו)
זה מנהג מזמן- וכל ידיד אהוב שלי מוזמן. אשמח לראות
אותך שם. אורח של כבוד!

פריס עוצר בפתאומיות:

מה אמרת?

קפולט

אורח של כבוד..

פריס:

אורח של כבוד!

קפולט:

כבוד של אורח!

לאצי אורח של כבוד

יוצא פריס.

קפולט:

משרת! משרת! אח, כל המשרתים האלו, הון תועפות אתה משלם עליהם וכשאתה צריך אותם-הם בשביתה!

משרת!!

(נכנס משרת הוא השליח)

שליח:

חיפשת אותי?

קפולט:

אתה לדרך, בוא-נא, תמצא לי כל אדם בעיר וורונה ששמו כתוב פה, ומסור בברכה ששערי פתוחים לרווחה.

יוצא קפולט

רחוב מחוץ לבית קפולט

שליח:

אין בעיה אדוני, למצוא את מי ששמו כתוב פה! אני אמצא את כל מי שכתוב פה! איך אני אמצא את כל מי שכתוב פה?... אה! נחזור לב"ס! בכיתה א'- זרקו אותי בכיתה ב'- גם כן זרקו אותי ובכיתה ג'-אה..היו חייבים מישהו שישמור על השומר..אבל אני זוכר את שיעורי תנך! כתוב שבראשית היה בואו תבואו, אה.. בעצם היה כתוב שהאדם יועץ השדה, לא?... אה, אני שיעור תחביר, אני זוכר! הסנדלר מסנדל, החרט מחרטט, והזבן מזבן... כל הלילה הוא מזבן. אבל אותי שלחו למצוא מי שכתוב פה, ואני בחיים לא ימצא, שירחם השם, שום שם.... אני די רע בקרוא וממש לא טוב

בכתוב. מה אני אעשה? מה אעשה? אה! יש לי רעיון! אני חייב למצוא מישהו מלומד שידע לקרוא והוא יעזור לי! אה.. הפתעה. הנה מישהו מלומד שנכנס לבמה ויעזור לי לקרוא!

נכנסים ובנבוליו ומרקוציו

בנבוליו:

מרקוציו, ראיתי אותו?

מרקוציו:

איזה ראיתי... גם אני מחפש אותו מהבוקר. ההאבה שלו לרוזלין חיפפה לו את המוח ותקעה לו את ה-GPS

בנבוליו:

חייבים לעשות חישוב מסלול מחדש

(נכנס רומיאו מזמזם שיר אהבה דיכאוני)

בנבוליו:

רומיאו אתה משוגע?

רומיאו:

לא משוגע, אבל כפות יותר ממשוגע.... מונו... מונו

מרקוציו

רק לא מזרחי.

שליח

ערב טוב

רומיאו:

את מושלמת....

מרקוציו

דיי!... איך אפשר לעזור לך

שליח:

יש לי פה רשימה של שמות ואני לא יודע לקרוא.

רומיאו:

אני יודע לקרוא

בנבוליו:

רק אל תלחין את זה.

רומיאו:
מה אני שלמה ארציאנו...

רומיאו לוקח את הדף וקורא את השמות לפי לחן של שלמה ארצי. תוך כדי בנבוליו שם עליו מגבת ומרקוציו נותן לו בקבוק מים קטן.

רומיאו:
"סניור מרטינו עם אשתו והבנות, הרוזן אנסלמו ואחיותיו
היפהפיות, הגברת אלמנה אוטרוביו, סניור פלאצ'נטיו
והאחייניות המקסימות, מרקוציו וולנטין אחיו, דוד קפולט,
אשתו והבנות, ואחייניתי טובת היופי רוזלין.." רוזלין!! מבחר
יפה. לאן כולם באים?

שליח:
בטח לא לקיסריה... לשמה.

רומיאו:
איזה לשמה?

שליח:
לבית של האדון שלי, קפולט... ואם אתה לא מבית מונטגיו
הארור, תבוא ותרביץ כוס יין.

יוצא השליח

רומיאו:
שמעתם? רוזלין תהיה שם...

מרקוציו
כן, אבל זה בבית משפחת קפולט

רומיאו

הלב שאוהב ינצח כל אויב! אח..רוזלין..הבחורה הכי יפה
בוורונה...

בנבוליו:
היא תהיה שם עם כל יפהפיות ורונה. ואדוני, כשתשווה
אותה לכמה שם, אני מוכן להתערב, אתה תראה שהוד
ברבורתך היא סתם עורב פיסח. אם תשים אל מול הגברת
עלמה אחרת וזוהרת, אז תראה איך שכוכבה של פלא
הבריאה שלך כבה.

רומיאו:
שטויות בנבוליו התמים. פלא הבריאה הזה, לעולם אותי
יקסים. אני חייב לצפות שוב באלו הפנים. קדימה-הולכים!

בנבוליו:

מה יש לו זה? התחיל לדבר בחרוזים..

יוצאים. חוזר רומיאו ופונה לזאת מהקהל.

רומיאו:
לא שכחתי אותך.

רומיאו יוצא.

בית קפולט

נכנסות גב' קפולט.

גב' קפולט:
אומנת! אומנת! איפה היא המשרתת הזאת? הון תועפות היא עולה לי! 3 ארוחות ביום... אומנת? לא להאמין? איפה ביתי אומנת?

אומנת:
אומנת, אומנת, אומנת, אומנת! כל היום רק אומנת! שניה לנשום את לא נותנת..

גב' קפולט

אומנת! איפה ביתי אומנת?

אומנת:

חי הבתולים שבגיל שתיים-עשרה היו לי עוד, אמרתי לה לבוא. אבל שאת תאמיני לי? לא? שאת תאמיני לי? בטח שלא! למה שתאמיני? אני הרי ...

גב' קפולט

אומנת!!! איפה היא?

אומנת

לא יודעת שכחתי לקרוא לה.. בואי נקרא לה יחדיו

לאצי קריאה ג'ולייטה!!!!!!

ג'ולייטה נכנסת.

גב' קפולט:
הנה היפה שלי.... ג'ולייטה היקרה! (מסמנת לג'ולייטה לסור הצידה עימה האומנת מתקרבת אחריהם) אומנת את יכולה לתת לנו קצת פרטיות?

האומנת מתרחקת ומתקרבת שוב

גב' קפולט:
ג'ולייטה היקרה!..

האומנת חוזרת.

גב' קפולט:
אומנת!!

האומנת יוצאת. חוזרת

גב' קפולט:
דיר ג'ולייטה! אומנת, אני צריכה קצת פרטיות.

אומנת:

כמובן גבירתי, פרטיות זו ההתמחות שלי. אני הכי טובה בזה. ואני טובה גם בלבשל. ולהוציא שחורים. לא שיש לך שחורים חס וחלילה, והאמת שגם לג'ולייטה אין, אבל..

גב' קפולט:
טוב די!!! (לג'ולייטה) את יודעת בחג הקציר את תהיי תהיה
בת ארבע-עשרה

אומנת:
בטח יודעת, אני זוכרת את היום שהיא נולדה. זה היה..

גב' קפולט+ג'ולייטה:

אומנת!!!

אומנת:
בסדר, לא נעלבתי..... רק לראות אותך נשואה, זה מה שאני
מבקשת.

גב' קפולט:
או, "נשואה", על זה רציתי לדבר איתך. מה את חושבת על
נישואים.

אומנת:
אני....

גב' קפולט:
לא את! ג'ולייטה?

ג'ולייטה:
לי זה עוד נראה רחוק...

גב' קפולט:
צעירות ממך כאן בוורונה, כבר אימהות. לחשבוני, הייתי כבר
אמך בגיל הזה, ואת עוד בתולה.

גב' קפולט והאומנת נקרעות מצחוק.

גב' קפולט:
לא ברצינות.... פאריס, איש מצוין, חפץ לזכות באהבה
שלך...

אומנת:
גבר כזה..... פרח בחיי, הוא ממש פרח

גב' קפולט:
הלילה בנשף תראי אותו. אם תיעתרי לו זה לא יקטין אותך.

אומנת:
יגדיל! גברים רק מנפחים נשים....

גב' קפולט:
טוב הנשף עוד מעט מתחיל. אני אלך להתארגן....

יוצאת גב' קפולט.

אומנת:
בואי ילדה. לילות יפים בפתח.

הנשף

מתחילה מוסיקה, אנשים נכנסים ורוקדים באטרף. כל דמויות המחזה רוקדים מלבד הזוג
מונטגיו. נכנסים גם רומיאו, מרקוציו ובנבוליו.

רומיאו:
הכוונה שלנו לבקר בנשף באמת יפה, אך לא פקחית.

רומיאו בא לצאת מרקוציו בולם אותו.

מרקוציו:
ולמה, אם מותר לי לשאול?

רומיאו מתחיל לדבר ותוך כדי המונולוג מרקוציו מוציא שלט ומנמיך את הווליום של רומיאו.

רומיאו:
אני חושש, כי יש לי מין תחושה שאיזה דין, אשר תועה בין
כוכבים עדיין, יחסל את גרעון חיי האומללים בפירעון זועות
של מוות טרם עת. אך שיוביל אותי.....

רומיאו ממשיך לדבר בלי ווליום

מרקוציו:
כמה הוא מדבר

בנבוליו:
הבנאדם יכל לעשות מליונים בקידוחי נפט.

מרקוציו:
בוא נרקוד

מצטרפים לריקודים. רומיאו מפסיק לדבר. ג'ולייטה ורומיאו קולטים אחד את השנייה. המוסיקה מתחלפת למשהו איטי. כולם רוקדים בהילוך איטי. רומיאו וג'ולייטה מתקרבים אחד לשני באיטיות. הדיאלוג בין טיבאלט לקפולט קורה גם בהילוך איטי.

טיבאלט:
תראה דוד... זה בן מונטגיו. איך הוא מעז לבוא לחג שלנו?
לפגוע בכבוד המשפחה, אני אהרוג אותו.

קפולט:
תירגע, הוא מתנהג בסדר אל תהרוס את המסיבה....

טיבאלט:
אני לא אסבול חרפה כזו

קפולט:
תסבול ועוד איך, אתה יודע כמה עלה לי האלכוהול למסיבה.

טיבלט יוצא. התאורה משתנה וגם המוסיקה הופכת לשיר סלואו. רומיאו קרוב לג'ולייטה מתחיל לדבר אך קולו לא נשמע.

ג'ולייטה:
מה אמרת?

נכנס מרקוציו ומחזיר לרומיאו את הווליום עם השלט

מרקוציו:
סליחה.

מרקוציו יוצא.

רומיאו:
אם את מקדש זה אני מטמא, תרופה לי למכה: שפתי, זוג צליינים בלב הומה, את החספוס תמתקנה בנשיקה.

ג'ולייטה:
לא הבנתי כלום. אבל זה נשמע כל כך טוב

ג'ולייטה מהופנטת. הם מתקרבים אחד לשני

ג'ולייטה:
כך נדבקו שפתי בחטא פרוץ.

רומיאו:
חטא משפתיי? החזירי לי אם כך.

הם מתקרבים לכדי נשיקה. האומנת מבחינה מסיטה את יוליה, ענמדת מול רומיאו

אומנת:
אתה נשקן חרוץ

גבירתי, אמא שלך רוצה לדבר איתך

נאמבר בופה של כולם

ג'ולייטה מתרחקת.

רומיאו:
מי זו אמה?

אומנת:
אדון רווק, אמה של ג'ולייטה- בעלת הבית. גב' קפולט

יוצאת. מתקרבים מרקוציו ובנבוליו.

רומיאו:
מרקוציו! בנבוליו! שמעתם? (מסמנים לא בראשט) ראיתם?
(מסמנים מה שראו) בת קפולט!!! חשבון גבוה הגורל הביא.
חיי הם עירבון ביד אויבי.

בנבוליו:
הסתבכנו

מרקוציו:
בוא נעוף.

מרקוציו ובנבוליו תופסים את רומיאו ויוצאים. הבמה מתפנה. נכנסת ג'ולייטה מחפשת את רומאו בעקבותיה האומנת.

אומנת:
את יודעת עם מי.... הסתבכת?

ג'ולייטה:
מי?

אומנת:
רומאו שמו, מונטגיו, בן יחיד של האויב מספר אחד שלך.

ג'ולייטה:
אז אהבתי היחידה משנאתי היחידה נולדה. (יוצאת)

אומנת:
מה זה? מה זה? (יוצאת אחריה)

נכנס המספר

מספר:

רומאו שוב אוהב, גם נאהב. אך הוא אנוס לנשוק לידי אויביו
והיא לגנוב מסכינים קצת דבש. אבל הלב כוח זמן ייתן, ואת
המר במתק ימתן.

גן משפחת קפולט

הגן חשוך שומרים עוברים מדי פעם. נכנסים בנבוליו ומרקוציו

בנבוליו:

רומאו! רומאו!

מרקוציו:

הוא חכם, חמק הביתה, בטח למיטה.

בנבוליו:

הוא רץ הנה, טיפס על קיר הגן. קרא לו, מרקוציו

מרקוציו עומד לצעוק. נכנסים גרגורי וסמפסון מרקוציו ובנבוליו נעמדים כפסלים.

סמפסון:

ששש... שמעתי רחשים חשודים. אתה תלך מכאן ואני משם. תסמן לי אם אתה מבחין
במשהו חשוד

גרגורי:

ברור. (מפטרל ונתקל במרקוציו) מממ... ממ... מוזר...
פסלים חד... חד... חד... חדשים בגן....
בטח..... ממממ... מתנה מממ... ממישהו.

מרקוציו:

נכון.

גרגורי

ממממ... מה זה?

בונבוליו:

כלום.

גרגורי:

לרגע נב... נבהלתי....

(לא יודע לאן לפנות מרקוציו ובנבוליו מצביעים לו על הכיוון.)

מרקוציו:

לשם

גרגורי:

ללל..לאן?

בנבוליו:

לשם, לשם!

גרגורי

אה, לשם תתת...תודה.

יוצא. מרקוציו ובנבוליו יוצאים מתנוחת הפסל, לפתע נכנס סמפסון. מבחין בהם

סמפסון

גרגורי! גרגורי! תגידו, ראיתם את גרגורי, חבר שלי?

מרקוציו

אממ...אה....נמוך כזה?

סמפסון

כן!

בנבוליו:

עגלגל?

כן!

מרקוציו

עם כובע שחור?

סמפסון

בדיוק כזה!

בנבוליו

וחרב חדה?

סמפסון

כן! כן! זה הוא!

מרקוציו+בנבוליו

לא. לא ראינו

סמפסון

חבל. בכך אופן אם תראו אותו תודיעו לי

מרקוציו+בנבוליו

כמובן!

סמפסון יוצא

בנבוליו:

זה היה קרוב...

מרקוציו:

קרוב מדי! די! הולכים, אין טעם לחפש אם הוא כל כך רוצה
שלא נמצא.

יוצאים. אל הבמה מתגלגלת מרפסתה של ג'ולייטה (המרפסת בנויה משחקנים). מופיע גם
רומאו. ג'ולייטה יוצאת למרפסת

רומאו:

הלכו. איזה אור מפציע שם מן החלון? זה המזרח וג'ולייטה
היא השמש. עלי, שמש מדהימה, הרגי את הלבנה החיוורת,
כי את יפה ממנה. זו היא! האהבה שלי! הו אילו רק ידעה.
היא מדברת, אך לא אומרת דבר... אה זה מבטה מדבר אני
אשיב לעיניה. לא, חצוף שכמותי, לא אלי היא מדברת. שניים
מהיפים בכוכבים יוצאים לסיפורים ומפצירים בזוג עיניה
לנצנץ במקומם.

ג'ולייטה מתייפה ברקע

ג'ולייטה:

אח! נפל לי ריס. אבקש משאלה

רומאו:

היא מדברת. דברי שוב, מלאך זוהר, כי את קורנת שם מעל
לראשי כמו מלאך.

ג'ולייטה:

הו רומאו, רומאו, למה זה אתה רומאו? באביך אל תכיר
והתכחש לשמך. אם לא, רק הישבע לי אהבה ולא אהיה עוד
קפולט. מה יש בשם? מה שנקרא לו שושנה ריחו יהיה מתוק
תחת כל שם אחר כשם שרומאו, אילו לא נקרא רומאו, היה
מושלם כשם שהוא.

רומאו:

קראי לי אהובך וזה יהיה שמי החדש.

ג'ולייטה:
אוזני עוד לא שמו מאה מילים מלשונך, אך זה אתה רומאו,
לא? מונטגיו?

רומאו:
הנני כאן כמו ציפורים חגות, הנני כאן משקיף מן....

ג'ולייטה:
איך באת הנה? חומת הגן גבוהה, ולטפס קשה, אם מישהו
מקרובי ימצא אותך- אתה מת.

רומאו:
כנפי האהבה נשאו אותי קלילות מעבר לחומות. וקרוביך לא
יצליחו לעצור אותי.

ג'ולייטה:
אם הם יראו אותך הם ירצחו אותך.

נכנס גרגורי.

גרגורי:
פפפפפפפפ.....

רומאו:
פולש?

גרגורי:
פפפפפפ.....

ג'ולייטה:
פורץ?

גרגורי:
פה זה שם?

רומאו:

לא. שם זה פה

גרגורי.

שם זה פה..תתתתודה.

יוצא.

ג'ולייטה:
בעד כל הון איני רוצה שיתפסו אותך פה.

רומאו:

אם רק תאהבי אותי שימצאו: שיחוסלו חיי משנאתם, ורק לא
מוות בלי אהבתך.

ג'ולייטה:

אתה אוהב אותי? אתה תגיד לי "כן", אני יודעת. אבל אם
תישבע אולי תאכזב. אז אם אתה אוהב אמור זאת בכנות.
מונטגיו, ליבי נמס מדי, ודאי תחשוב "זו מתפרפרת". אך עוד
תראה, אני נאמנה מרוב הבנות שיודעות להתחנן.

רומאו:

אני נשבע בלבנה....

ג'ולייטה:

אל תישבע בלבנה...

רומאו:

בחמה

ג'ולייטה:

לא בחמה. אל תשבע בכלל.... יודע מה... תישבע ב.... אל
תישבע.

רומאו:

ג'ולייטה

ג'ולייטה:

רומאו

רומאו:

ג'ולייטה

ג'ולייטה:

רומאו.

מתקרבים לנשיקה

נכנס סמפסון

סמפסון:

גרגורי! גרגורי! תגיד בחורצ'יק. ראית את חבר שלי, גרגורי?

רומאו מתחיל לגמגם וג'ולייטה נחלצת לעזרתו

רומאו:

אאממ..אה..

ג'ולייטה:

נמוך כזה?

סמפסון

כן!

ג'ולייטה:

עגלגל?

כן!

ג'ולייטה:

עם כובע שחור?

סמפסון

בדיוק כזה!

ג'ולייטה:

וחרב חדה?

סמפסון

כן! כן! זה הוא!

ג'ולייטה:

לא. לא ראינו

סמפסון

אח..חבל. בכל אופן אם תראו אותו תודיעו לי

ג'ולייטה ורומיאו

כמובן!

ג'ולייטה:

השהות שלך כאן מסכנת את שנינו. רומיאו, אם אתה רציני ומטרתך היא נישואים, שלח לי הודעה איפה ומתי.

רומאו:

ג'ולייטה..

ג'ולייטה:

אך אם מטרתך אינה כשרה, אז הנח זנח אותי להיאנח.

רומאו:

אני מבטיח לך....

ג'ולייטה:

מחר אשלח נציג ומסור לו את הפרטים

אלף לילה טוב. אהובי

ג'ולייטה יוצאת.

רומאו:

(פורץ במחול אהבה) עכשיו לתא של הנזיר ארוץ, אלחש לו אושרי, והוא יעוץ.

יוצא תוך כדי שיר מזרחי על אהבה.

חצר המנזר

נכנס לורנצו, עם אייפון ביד, עטוף במגבת נשית בדרך למקלחת של הבוקר. מחזיק שלט של מערכת סטריאו. האיפון מתנגן שיר של מייקל ג'קסון. לורנצו רוקד. נכנס רומאו. מצטרף לריקוד

רומאו:

בוקר טוב פדרה.

לורנצו לא קולט אותו. רומאו צועק

רומאו:

בוקר טוב פדרה. אני צריך להתייעץ איתך

לורנצו מהר לוחץ על השלט. המוסיקה מתחלפת מהר למוסיקת כנסייה. תוך כדי דבריו לורנצו שם על עצמו צלב.

לורנצו:

הו.... מי זה קם עם שחר לברך אותי? הו רומאו, הכל בסדר? עוד פעם רוזלין?

רומאו:

לא זה כבר הסטוריה. דע לך שנשמתי נתלית בבת היפהפייה של קפולט, וגם שלה בי נותר רק להתחתן.

לורנצו:

אז יש לי רק דבר אחד לומר לך.

לורנצו לוחץ על השלט. נשמע "YOU SEXY MOTHER FUCKER" של פרינס. לורנצו קולט מהר לוחץ שוב על השלט. נשמעת שוב מוסיקה כנסייתית.

לורנצו:

אהבה של בני עשרה- בעין, לא בלב היא תיברא. כמה
דמעות שטפו את לחייך על רוזלין, כמה מי- מלח בוזבזו פה
פעם על אהבה, ולא נשאר עוד טעם? והשתנית? כך?

רומאו:

דרשת את אהבתי לרוזלין לקבור

לורנצו:

לא כדי לשלוף אחרת מן הבור.

רומאו:

זו משיבה על אהבת לבי באהבה.

לורנצו:

אלוהים אדירים! נתקע לי האייפון!!! באמצע הורדת
האפליקציה ל...

רומיאו לוקח אותו מסר אותו במהירות ומושיט לו אותו אחר כבוד.

לורנצו:

טוב, אני אתמוך בך ולו רק מסיבה אחת: אולי אהבתכם
תסיים את האיבה בין בתיכם.

לורנצו מביט ברומאו. לורנצו לוחץ בשלט. שיר דיסקו אחר. לורנצו ורומאו יוצאים בריקוד.

רחוב מחוץ לבית מונטגיו.

נכנסים בנבוליו ומרקוציו. לבנבוליו מכתב ביד

בנבוליו:

מרקוציו, אל תשאל מה קרה...

מרקוציו:

טוב לא שואל.

בנבוליו:

רומאו קיבל מכתב.

מרקוציו:

אבל לא שאלתי

בנבוליו:

הזמנה לדו קרב

מרקוציו:

דו קרב? עם מי?

בנבוליו:

האחיין של קפולט- טיבלט.

מרקוציו:

למה דו קרב?

בנבוליו:

הוא הבחין בנו בנשף של קפולט. הוא טוען שהוא הושפל ורק דמו של רומאו ישכיח את זעמו

מרקוציו:

אוי לא

בנבוליו:

מה קרה?

מרקוציו:

אתה יודע שקוראים לו "טיבלט הפנתר"?

בנבוליו:

למה?

מרקוציו:

אמא שלו קיבלה צירים בספארי.

בנבוליו:

אז מה הבעיה? מה זה קשור לדו קרב?

מרקוציו:

טיבלט הזה הוא נלחם כמו פנתר. כמו זמר- בקצב, נקי ועם רגש: לוקח נשימה, אחת, שתיים- והשלוש בתוך הלב שלך. יודע לשפד כפתור. אמן, אמן, אלוף חד-משמעי בדו-קרב תלת- סטרי.

בנבוליו:

או אה...חייבים לדאוג שהמכתב הזה בחיים אבל בחיים לא יגיע ל....

נכנס רומאו.

בנבוליו:

רומאו.... איפה נעלמת?

מרקוציו:

מה נהיית קוסם?

מרקוציו צוחק. השניים האחרים לא. מרקוציו נרגע

מרקוציו:

כאילו קוסם... היעלמות ו....

רומאו:

אני מצטער פשוט יש.... מה יש לך ביד בנבוליו

בנבוליו קולט את המכתב.

בנבוליו:

זה....אה זה...מכתב....מ

רומאו:

מאיפה?

מרקוציו:

מהאקדמיה ל....

בנבוליו:

ל...גינן

מרקוציו:

צורני....

רומאו:

מה?

מרקוציו:

בנבוליו, לא רצית שאני אעזור לך, בניסוח של ה.....?

בנבוליו:

כן, כן, כן רציתי.

רומאו:

אולי אני יכול לעזור?

בנבוליו+מרקוציו:

לא, לא, לא זה.... חייבים לעוף

מרקוציו ובנבוליו יוצאים. נכנסת האומנת.

אומנת:

סליחה, אולי אתה מכיר את רומאו?

רומאו:

אני רומאו.

אומנת:

אה זה אתה.... הגברת הצעירה שלי בקשה ממני לחפש-
למצוא אותך ומה שהיא ביקשה ממני להגיד אני אשמור
לעצמי. אבל תן לי רק להגיד לך

האומנת תופסת את רומאו בבריח.

אומנת:

אם אתה מוביל אותה לגן עדן של שוטים כמו שאומרים, זה התנהגות מתחת לכל ביקורת כמו שאומרים, כי הגיברת צעירה, כמו שאומרים, ואם אתה מוליך אותה מאחורי האף, כמו שאומרים....

רומאו:

אז זה הסוף שלי?

אומנת:

כמו שאומרים.

האומנת משחררת את רומאו.

רומאו:

אז תגידי לה....

אומנת:

אני אגיד לה.

רומאו:

את מה?

אומנת:

את מה שאמרת.

רומאו:

אבל עוד לא אמרתי.

אומנת:

את מה?

רומאו:

שתבוא מחר בצהריים לוידי, ושם בתא של הנזיר לורנצו היא תמצא גם כפרה וגם חתן.

האומנת נותנת מכה חזקה על כתפו של רומאו.

אומנת:

שתדע לך, אתה פרח אתה... יש איזה אדון בעיר, איזה פאריס, היה בשמחה מניח ת'סכו"ם שלו, אבל היא... רק רומאו, רק רומאו... ואתה והיא?... אני מקווה מאוד ש..

רומיאו:

לא, לא לא מה פתאום.

אומנת:

טוב מאוד, לא מתעסקים עם הסכו"ם לפני שמסכמים על חתונה.

חוזרת על המשפט והוא משנן אחריה

חדרה של ג'ולייטה.

נכנסת ג'ולייטה מסתובבת בלחץ

ג'ולייטה:

כששלחתי את האומנת היא הבטיחה תוך חצי שעה
לחזור....

נכנסת האומנת.

ג'ולייטה:

אלוהים! אומנת דבש, מה העניינים? פגשת אותו? מה את
נראית עצוב? חדשות רעות? ספרי אותן שמח. חדשות
טובות?

אומנת:

אני גמורה, העצמות גומרות אותי, איזה יום מטורטר.

ג'ולייטה:

העצמות שלי תמורת החדשות שלך. דברי איתי, נו

אומנת:

מה הרעש? מה בוער? את לא רואה? אין לי אויר!

ג'ולייטה:

איך אין אויר אם יש לך מספיק אויר להגיד "אין לי אויר"? מה
החדשות? טובות? רעות? רק את זה תגידי....

אומנת:

את עשית בחירה.... את בוחרת גברים.... רומאו, הוא לא מי
יודע... נכון, הפרצוף שלו יותר טוב מכל גבר, אבל הגוף
שלו... גם עולה על כל גבר, מדובר בגבר.

ג'ולייטה:

את זה אני ידעתי, אבל מה הוא אמר על נישואינו.

אומנת:

אח, איך הראש כואב לי! איזה ראש יש לי! דופק כאילו
יתפרק לאלף חתיכות, והגב.... איי..

ג'ולייטה עושה מסאז' לאומנת.

אומנת:

אחחח.... גם הגב השני

ג'ולייטה:
אבל מה הוא אמר?

אומנת:
הרגליים.....

ג'ולייטה ממשיכה במסאז'

אומנת:
אוח כן, כן.....

ג'ולייטה:
אומנת

אומנת:
המאחורה של הצוואר

ג'ולייטה עושה מסאז' לעורף האומנת.

אומנת:
את, רוצי היום לתא של הנזיר לורנצו. שם מחכה לך בעל
לעשות אותך אישה.

ג'ולייטה עושה מסאז' חזק מדיי.

ג'ולייטה:
זה מה שהוא אמר?

אומנת:
אחחחח.... כן, רוצי לך לכנסיה.... הלילה את תזיעי.

ג'ולייטה:
למה את מתכוונת?

אומנת:
לאט, לאט.

ג'ולייטה:
ארוץ אל מזלי, תבורכי

יוצאות שתיהן.

כנסיה

נכנסים לורנצו ורומאו.

לורנצו:

שיחייכו שמיים על ברית קדושה זו בלי לייסר בעצב בעתיד.

רומאו:

אמן, אמן, אבל שום עצב לא יהיה שווה ערך לשמחה של רק דקה קצרה במחיצתה.

נכנסת ג'ולייטה

לורנצו:

הנה היא.

רומאו:

ג'ולייטה, אם גואה בך שמחה כמו בי, ואת מוכשרת לזמר אותה ממני, המתיקי בלשונך צלילים, פרשי את מגילת האושר שתעניק הברית הזאת לשנינו.

ג'ולייטה:

מה שעשיר בחומר, לא מילים, גאה בתוכן לא במליצות. קבצן יכול לספור את סכום שווי. אבל אוצר אהבתי צמח עד שנבצר למנות את חציו

רומיאו מוציא את השלט של לורנצו ולוחץ עליו. נשמע שיר של AIR SUPPLY . רומאו וג'ולייטה מתחבקים. לורנצו חוטף את השלט ומכבה את השיר.

לורנצו:

בואו איתי, נגמור עם זה מהר, כי לא אוכל להשאירכם בשניים, לפני שתתאחדו כדין שמיים. (יוצאים)

מחוץ לבית מונטגיו:

מרקוציו נכנס ובעקבותיו בנבוליו.

בנבוליו:

בבקשה, מרקוציו בוא נפרוש. היום הוא חם, הקפולטים ברחובות. אם ניפגש החום ידליק פה אש.

מרקוציו:

ככה אתה מדבר? אתה חמום מוח יותר מכל חם מזג באיטליה

בנבוליו:

באמת?

מרקוציו:

באמת.

נכנס טיבאלט.

טיבאלט:

או אתה, מרקוציו... אתה מסתופף בלהקת רומאו.

מרקוציו:

בלהקת? אתה עושה מאיתנו זמרים?

בנבוליו, טיבלט ומרקוציו רוקדים קטע מ"יום מעונן" של היי פייב.

בנבוליו:

פה זה רחוב ראשי. או שנמצא פינה פרטית או שנתפזר. כאן כל עין מסתכלת בנו

מרקוציו:

שיסתכלו. אני לא זז לכבוד אף איש אני.

נכנס רומאו.

טיבאלט:

בדיוק מי שאני מחפש. רומאו לאהבתי לך יש רק ביטוי אחד: אתה חלאה.

רומאו:

טיבלט, סיבות שיש לי לאהוב אותך תמחלנה על הברכה הזאת. אני לא חלאה. אתה פשוט לא מכיר אותי

טיבאלט:

השפלת אותי אז תשלוף.

רומאו:

אני אוהב אותך יותר מכפי שתנחש ואתה עוד לא יודע למה... תנוח דעתך.

מרקוציו:

בזיון. היי טיבאלט.

טיבאלט:

מה אתה רוצה ממני?

מרקוציו:

רק את אחת מתשע הנשמות שלך "פנתרון". אני יוציא לך ת'נשמה, ואחר כך אטלטל את יתר השמונה. תשלוף את החרב שלך, לפני שאשלוף את הבפנים שלך החוצה.

טיבאלט:

אני לרשותך

הם נלחמים.

רומיאו:

מרקוציו בלי חרב. בנבוליו, עזור לי. הנסיך אסר להילחם
ברחובות. טיבאלט עצור! מרקוציו!

בנבוליו ורומיאו מפרידים. טיבאלט מצליח לדקור את מרקוציו מתחת לזרועו של רומאו.
טיבאלט בורח.

מרקוציו:
אח... הוא דקר אותי....

רומיאו:
מרקוציו?

מרקוציו:
לא... זה כלום... אני בסדר....

בנבוליו:
באמת?

מרקוציו:
לא

מרקוציו נופל מת. רומאו זועק. נכנס טיבלט

רומאו:
רק זעם יוביל אותי עכשיו. קראת לי חלאה? נשמת מרקוציו
עוד טרם פרחה רחוק מדי מעל לראשינו...

רומאו לוקח סכין ממרקוציו. טיבאלט תוקף. רומאו מצליח לתפוס את טיבאלט בחניקה
ולהצמיד סכין לגרונו.

רומאו:
נשמת מרקוציו מחכה שתצטרף.

רומאו הורג את טיבאלט.

בנבוליו:
רומאו, ברח, מהר! אם תתפס הנסיך יגזור עליך מוות

רומאו בורח. נכנס הנסיך. נכנסים אזרחים, גב' קפולט שרצה לכיוון גופת טיבאלט. גברת
מונטגיו, רצה לכיוון מרקוציו.

הנסיך:
מה קורה פה? הו, גופות? מי שם כאן גופות? מונטגיו!
קפולט! מה קרה פה? מי אחראי לכל זה?

מתחיל ויכוח קולני נכנסת הפרימהדונה בשירת רקוויאם כולם מפסיקים הוויכוח בבת אחת.
ומסמנים לה לצאת

הנסיך

הו רומאו! דמו בראשו! הוא מגורש לצמיתות מהעיר, והיה יעז להראות פניו-דמו יותר! אני לא אתן שתהיה כאן אינתפאדה, הו, לא! ביטחון האזרחים זה מעל הכל!

מוסיקה.

חדרה של ג'ולייטה.

ג'ולייטה מזמרת שיר. נכנסת האומנת בוכה.

אומנת:

איי יום שחור! הוא מת, הוא הלך הוא נרצח.... רומאו, מי היה חושב שזה רומאו?

ג'ולייטה:

רומאו שם קץ לחייו?

אומנת:

ראיתי את הפצע בעיני, ראיתי. הו טיבאלט, איש אדיב, אציל ישר, איי שאני אחיה לראות אותך מת!

ג'ולייטה:

רומאו נהרג? וטיבאלט מת? גם דודני יקר שלי גם בעלי, שיקר ממנו?

אומנת:

טיבאלט הלך, רומאו מגורש, רומאו שרצח אותו מגורש.

ג'ולייטה:

לא! יד רומאו שפכה דם טיבאלט? ... אוי מסכן.

אומנת:

טיבאלט

ג'ולייטה:

לא, רומאו!

אומנת:

תאמרי טובות עוד על רוצח בן-דודך?

ג'ולייטה:

מה, שאכפיש את בעלי? למה הרגת לי את בן דודי? רשע... אה...בן-הדוד הרשע היה הורג את בעלי...איפה אבי ואמי?

אומנת:

על גוויית טיבאלט הם בוכים ומייללים.

ג'ולייטה:

כשהכאב על טיבאלט יעבור אני עוד אבכה על גרוש רומאו.

אומנת:
את רוצי לחדרך. אני אמצא את רומאו לנחם אותך. אני
יודעת איפה הוא.

ג'ולייטה:
מצאי אותו, ושיבוא להיפרד לעד.

יוצאות. נכנס המספר.

מספר:
מה קרה לצחוקים? איפה הבדיחות? פינו את מקומם
לאנחות ולדמעות. כי גם בחיים מתחת למסיכה יש נפש
שצוחקת ולפעמים גם בוכה.

ברקע נכנסים רומאו וג'ולייטה. נפרדים בדמעות.

מספר:
את רומאו למונטובה הנסיך גירש, ואם ייתפס בחיי רומאו
הוא יתנקש. שכן הסיפור מסתבך והמתח נבנה כפי שנבין
מהקטע הבא.

המספר יוצא. ג'ולייטה מתיישבת בדיכאון. נכנסת גברת קפולט.

גב' קפולט:
היי, בת, את כבר ערה? מה שלומך?

ג'ולייטה:
לא טוב אמא.

גב' קפולט:
את עוד מייבבת על מות בן-דודך? עזבי, את בת ארבע-
עשרה, את צריכה לחגוג. אל תדאגי, אנחנו ננקום ברומאו,
נשלח מישהו למנטובה להרוג אותו.

ג'ולייטה בוכה

גב' קפולט:
מה? זה לא מספיק? טוב, אז נשלח מישהו לענות אותו ואז
שיהרוג אותו...

ג'ולייטה בוכה יותר.

גב' קפולט:
מה? שמישהו ידרוס אותו עם טרקטור ישפוך 20 ליטר בנזין
....

ג'ולייטה:
אמא די!

גב' קפולט:
את יודעת משהו, את זקוקה לחתן.

ג'ולייטה:
חתן.

גב' קפולט:
ואבא שלך ארגן לך חתן... משהו משהו. את הולכת להתחתן
עם פאריס.

ג'ולייטה:
אבל טיבאלט.

גב' קפולט:
זה יוציא אותך מהדיכאון. אני לא יכולה לחכות כבר ליום
חמישי.

ג'ולייטה:
אבל הבית מלא בפרחים ללוויה.

גב' קפולט:
צודקת... לא צריך להזמין פרחים חדשים לחתונה... זה
חוסך המון.

ג'ולייטה:
אני לא מוכנה להתחתן.

נכנס קפולט. בשירה קול ששון וקול שמחה

קפולט:
נו מה, אשה, סיפרת לה על החלטתנו?

גב' קפולט:
כן. היא לא רוצה.

קפולט:
היא לא רוצה?

גב' קפולט:
לא.

קפולט:
היא לא מודה למזלה?

גב' קפולט:
לא.

קפולט:
היא בקטע של נשים?

גב' קפולט:
לא.

קפולט:

תחזיקי אותי..תחזיקי אותי! טוב תעזבי!

קפולט מתחיל לרדוף אחרי ג'ולייטה וגב' קפולט בעקבותיו.

קפולט:
את תתחנני עם מי שאומר לך

גב' קפולט:
זהירות על הלב.

קפולט:
ביום חמישי זה יקרה.

גב' קפולט:
אסור לך להתעצבן.

קפולט:
אני אבא שלך ואני מחליט.

גב' קפולט:
תשמור על עצמך

תוך כדי המרדף ג'ולייטה יוצאת מהמסלול וקפולט מוצא את עצמו מול גב' קפולט. נכנסת מוסיקה והם רוקדים סלואו.

קפולט:
אני לא זוכר מתי היינו קרובים ככה כל כך.

גב' קפולט:
לפני עשר שנים חודשיים ויומיים

קפולט+גב' קפולט:
אבל מי סופר.

שניהם צוחקים.

קפולט:
אני חייב לציין שאבל עושה לך רק טוב יקירתי...

גב' קפולט:
אני עדיין עצובה.

קפולט:
את רוצה שנלך לאנשהו להתנחם?

גב' קפולט:
חשבתי שלעולם לא תציע....

קפולט וגב' קפולט יוצאים.

ג'ולייטה:
איך אפשר למנוע את החתונה הזו?...אני חייבת לדבר עם
הנזיר לורנצו.

יוצאת

בכנסיה של לורנצו

לורנצו בבגדי נזיר נכנס עצבני ובעקבותיו פאריס.

לורנצו:
לא, לא, לא. יום חמישי אדון? מוקדם מדיי. ואמרת שאינך
יודע מה רצונה.

פאריס:
כך אבא קפולט רוצה, הוא כנראה הבין שאני מנחם נשים
כמו שרק אני יודע לנחם נשים. הרי במקור קראו לי מנחם.
אך בבגרותי לא אהבתי את השם הזה. יש לו ניחוח גלותי.
מנחם...מנייחם...לא מתגלגל טוב בלשון, והרי הלשון שלי
ידועה בכל העולם... (ממשיך ללהג)

לורנצו:
הנה באה ג'ולייטה.

נכנסת ג'ולייטה.

פאריס:
אני זוכר, באחד ממסעותיי, הגעתי למקום ובו נשים בוכיות...

לורנצו:
פאריס, ג'ולייטה פה.

פאריס:
ואמרתי לעצמי "פאריס", "מה?", "נחם את אותן הנשים
הבוכיות"

ג'ולייטה:
ועם זה אבא רוצה שאתחתן.

פאריס:
באתי לאחת ואמרתי לה "היי בובה, באת לפה מקובה?"

לורנצו:
תנחומיי.

פאריס:
והיא צחקה.

ג'ולייטה:
איך נפטרים ממנו.

פאריס:
לאחרת באתי ואמרתי "היי מותק איך הקפצת לי את הדופק..."

לורנצו:
יש לי רעיון.

לורנצו יוצא.

פאריס:
וגם היא צחקה.... ההומור שלי

לורנצו חוזר עם השלט של המערכת ולוחץ עליו. נשמעת מוסיקה IM TOO SEXY FOR MY CAR . פאריס לא מצליח לשלוט על עצמו ומתחיל לרקוד.

פאריס:
מה קורה לי? אני מדליק את עצמי....

פאריס יוצא בריקוד.

ג'ולייטה:
לורנצו אני אבודה.

לורנצו:
אסונך ידוע לי.

ג'ולייטה:
אמור לי מה לעשות. אני לא יכולה להתחתן.

לורנצו:
אני יודע. וזה מאמץ לי את המוח... וגם ככה קשה לי לחשוב.

ג'ולייטה:
הו לורנצו, האל איחד את לב רומאו עם ליבי, אתה איחדת את ידינו.

שולפת סכין.

ג'ולייטה:
והסכין הזו תאחד את גופי עם המכון המשפטי באבו כביר.

אוח, זה שרט אותי-יורד לי דם...

לורנצו:

רגע. הבאת לי רעיון.... מוות הוא הדרך לחבר אותך עם רומאו.

ג'ולייטה:

מה? תהרוג גם את רומאו?

לורנצו:

לא. תחזרי הבייתה. תגידי לאביך "אני מסכימה" תלכי להתארגן ולפני שתשכבי לישון, תשתי מהבקבוק הזה.

לורנצו מוציא בקבוק.

ג'ולייטה:

מה זה?

לורנצו:

זה שיקוי שמרדים אותך, וגורם לכולם לחשוב שאת מתה. הם יבכו יביאו אותך לאחוזת הקבר, בארון פתוח כנהוג, בינתיים אני אשלח הודעה לרומאו, וכשתתעוררי רומאו ואני נחכה לך. וכשתתעוררי תברחו יחד למנטובה

לוקחת את הבקבוק.

ג'ולייטה:

מה? הבקבוק הזה היה כל הזמן עליך?

לורנצו:

כן.

ג'ולייטה:

איך ידעת שאני אצטרך אותו?

לורנצו:

מה זאת אומרת מיידלע אני שחקן רציני. קראתי את כל המחזה לא רק את השורות שלי.

יוצא.

פאריס חוזר לרקוד בפרונט, קולט שהוא לבד ופונה לקהל

פאריס:

סיפרתי לכם שהייתי אורח של כבוד...

בית קפולט

קפולט נכנס ומחשב סכומים.

קפולט:

אולם, קייטרינג, צלם וידאו, סידורי פרחים, מגנטים לאורחים
אם כל אורח לא יביא צ'ק של לפחות 400... אנחנו לא נכסה
את האירוע.

נכנסת ג'ולייטה.

קפולט:

מה עכשיו, ילדה מכעיסת איברים שכמוך?

ג'ולייטה:

אבי, חטאתי לך עכשיו הבנתי ולכן מסכימה אני להינשא
לפאריס.

קפולט:

באמת?

ג'ולייטה מהנהנת. קפולט יוצא בריצה.

קפולט:

היא מסכימה.

קפולט וגב' קפולט חוצים את הבמה במהירות.

קפולט+גב' קפולט:

היא מסכימה.

ג'ולייטה מוציאה את הבקבוק. קפולט, גב' קפולט והאומנת חוצים את הבמה בריצה.

קפולט+גב' קפולט+אומנת:

היא מסכימה.

ג'ולייטה:

בקרוב רומאו....

ג'ולייטה שותה את הבקבוק. קפולט, גב' קפולט, אומנת ופאריס חוצים את הבמה.

קפולט+גב' קפולט+אומנת+פאריס:

היא מסכימה.

ג'ולייטה נופלת. נכנסים אומנת, קפולט, גב' קפולט ופאריס.

אומנת:

איך היא שיחקה אותה קשה להשגה.

כולם צוחקים.

גב' קפולט:
ממש כמו אמא שלה

כולם צוחקים.

קפולט:
זה לא מה שאני זוכר.

כולם צוחקים. האומנת קולטת את ג'ולייטה ומתקרבת אליה.

אומנת:
אבל מה קרה לה?

כולם צוחקים חוץ מהאומנת. גב' קפולט קולטת את ג'ולייטה וניגשת אליה.

גב' קפולט:
הבת שלי.

פאריס וקפולט צוחקים. קפולט קולט את ג'ולייטה וניגש אליה.

קפולט:
הבת שלי מתה.

רק פאריס צחק.

פאריס:

בטח, היא מתה עלי
כולם תוקעים בו מבט.

פאריס:
עשיתי משהו?

כולם בוכים.

מנטובה

נכנס רומאו מתמתח. כואב לו הגב.

רומאו:
פעם אחרונה שאני מזמין מלון באינטרנט. כל הגוף כואב לי.

נכנס השליח.

שליח:

הו אדוני, אותך אני מחפש.... האומנת של...בתו של האדון
שאני עובד אצלו שלחה אותי למצוא אותך.

רומאו:

אני יכול לחזור לוורונה, מה שלום גברתי ג'ולייטה.

שליח:

רגע... זה מה שביקשו ממני למסור.

המשרת מוציא פתק וקורא.

שליח:

נ'ו...ג'ו...ג'ולייטה נחה נכון.

רומאו:

מה זאת אומרת?

שליח:

כנראה שהיו לה בעיות שינה, היא החליפה מזרנים,
תנוחות...וסוף סוף כמו שכתוב פה היא "מצאה מנוחה נכונה"

רומאו:

היא מתה?

שליח:

זה גם סוג של לנוח.

רומאו:

הו ג'ולייטה, הגלות הייתה כמו מוות בשבילי, ועכשיו גורלי
אכזר ממוות שכן, אין לי פה תקווה לתחיית מתים בצורת
שובי לוורונה.... משרת הכן את סוסי. אני חוזר.

שליח:

אני רק הגעתי... ותפוס לי הצד.

רומאו:

לך! לא הגיעו במקרה מכתבים מהנזיר לורנצו איתך.

שליח:

לא.

רומאו:

אם כך, לך מיד!

שליח:

לפקודתך!

המשרת יוצא.

רומאו:

ג'ולייטה, המוות הרחיק אותך ממני ממש, אך המוות יהיה בשבילינו גם ירח הדבש. עוד הלילה אשכב לצידך אשתי... רק איך? אוהו... ראיתי פה אתמול בבוקר רוקח, לבוש סחבות, יותר עני מעני, יותר מפחיד ממפחיד. ולמראה היצור המבחיל אמרתי לעצמי "אם מישהו במנטובה זקוק עכשיו לרעל, שעל מכירתו חל עונש מוות, זהו האיש"... הנה הוא מתקרב.

נכנס הרוקח.

רוקח:

אקמול, אקמול צינן, אקמול שיעול, אקמול שיהוק, אקמול פיהוק. תרופות להקלת חום במהירות ולשיכוך כאבים למשך זמן. מבטיח לך 8 שעות של שקט.

רומאו:

אדוני

רוקח:

איך אפשר לעזור לאדוני?

רומאו:

אני זקוק לרעל.

רוקח:

לא מתעסק עם השטויות האלה. (בקול) קמת בבוקר עם פטרייה....

רומאו:

אני ממש זקוק לרעל חזק.

רוקח:

גם אם היה לי אדוני... אני לא מוכר חומרים אסורים. (בקול) מרגיש שחיי האהבה שלך הם לא מה.....

רומאו:

אדוני

רוקח:

אדוני אני לא מוכר...

רומאו מוציא הרבה שטרות של כסף.

רומאו:

עשרת אלפים.

רוקח:
קח את הבקבוקון הזה. מי שבולע את מה שיש בפנים מת
במקום. ניסיתי על חמותי.... זה עובד.

רומאו:
תודה.

הרוקח יוצא

רוקח:
הילדים לא מפסיקים להרעיש? אקמול שלפטשטונגה יחזיר
לך את מנוחת הצהריים.

רומאו:
ג'ולייטה, אני בדרך.

נכנסת הפרימהדונה בשירה. רומאו קוטע אותה

רומאו:

לא עכשיו פרימה דונה, לא עכשיו. רגע, רק בסוף ההצגה. את מסגירה את הסוף. נו, באמת..

מוציא אותה ויוצא.

בכנסיה של לורנצו

לורנצו נכנס.

לורנצו:

איפה השליח הזה? אלוהים אדירים ואלוהי צבי הדואר שהפך לחילזון! (מוציא אויר)
פפפפפ....פפפפ...לא להיכנס ללחץ, בלי לחץ... או, אני ארקוד קצת לחרר את הלחץ (מפעיל
אייפון ורוקד לצלילי under pressure של קווין ובואי) נכנס שליח מצטרף לריקוד

שליח:

פאדרה, פאדרה. עשיתי את המוטל עלי זה הזמן לשלם

לורנצו:
מסרת את המכתב ליעדו.

שליח:
מסרתי אישית.

לורנצו:
ואיך הגיב מונטגיו הצעיר?

שליח:
הוא לא כזה צעיר

לורנצו:
מה זאת אומרת?

נכנסים מונטגיו וגב' מונטגיו. גב' מונטגיו רודפת אחר אדון מונטגיו

גב' מונטגיו:

בוגד! חסר בושה! חסר זקפה!

אדון מונטגיו:

אני לא אשם! סלחי לי אהובתי...

ממשיכה לרדוף אחריו

מרדף בינהם, לורנצו קוטע באחת

לורנצו:

אתם מוכנים להפסיק את הגנן הזה ולספר לי על מה המהומה

גב' מונטגיו:

המנוול הזה מספר לכולם שאני מתה! אני אראה לך מה זה! תחזיקו אותי!

אדון מונטגיו:

פדרה, הצילו! למה התכוונת שאינני חיה בניגוד למה שכולם חושבים? זה מאוד מעליב.

לורנצו:

(לשליח) אלוהים אדירים! לא למונטגיו הזה היה מיועד המכתב!

אדון וגב' מונטגיו היקרים-חלה טעות במערך הדיוור הממשלתי המכתב היה מיועד לאדון מונטז'ו רק שהשליח המסכן עם הפרעת קשב, ימחל לו האל, הוא שולט בכתוב, מתקשה בקרוא ומסרב לקחת כדורים.

וכפי שכולנו רואים, גב' מונטגיו, כולנו עדיין בחיים.

גב' מונטגיו

נכון פאדרה. אני מצטערת. פשוט היו באמת רגעים בהם הרגשתי מתה.

לורנצו:

ועכשיו תודה לאל נולדת מחדש

אדון מונטגיו:

גם אני תודה לאל, נולדתי מחדש!

יוצאים

לורנצו:

איזו תסבוכת... (לשליח) ומה עם המכתב השני?

שליח:

פדרה, אין לי כוח לריצות יותר, ההוא שחזר איתי ממנטובה אמר שתכין את התפילה והוא ישכב.

לורנצו:

מה?

שליח:

רגע זה כתוב לי פה.

השליח מוציא פתק.

שליח:

שתכין את "תפילת האשכבה שלו".... כן... בחור הסטרי...
ירד בקבר של הקפולטים ושלח אותי לכאן. (מנסה לקרוא)
ממ..מנוח..מנוחה נ..ננ..כונה!

לורנצו חוטף לו את המכתב, השליח מתיישב.

שליח:

גם אני חייב למצוא מנוחה נכונה.

לורנצו:

(קורא את המכתב) הו לא! חייבים להציל את רומאו
וג'וליטה.

יוצא

שליח

לא נורא... עוד מעט תיגמר ההצגה ואז ננוח.

יוצא אחריהם.

אחוזת קבר קפולט

נכנסת הפרימדונה בשירת רקויאם

ג'ולייטה שוכבת במרכז על במה מוגבהת. נכנס רומאו עם סכין שלופה.

רומאו:

אין שומרים... רק רוחות בית קפולט, בינם גם טיבאלט אותו אני הרגתי, את נקמתו אנקום אני בעצמי.

רומאו קולט את ג'ולייטה.

רומאו:

הו ג'ולייטה, מותק, איך את כה יפה עוד? מוות נטול גוף חומד אותך באהבה? ... אני אשאר כאן איתך ופה נקים את ביתנו. אני בעקבותייך ג'ולייטה.

רומאו מוציא את בקבוק הרעל פותח ושותה. באותו הרגע ג'ולייטה פותחת את עיניה. רומאו קולט את ג'ולייטה ונחנק.

רומאו:

רוקח פלא! תרופתך זריזה. כך אני מת מות נשיקה.

רומאו מת.

ג'ולייטה:

אהובי.... אהובי... מה פה כוס נעולה ביד אהוב אמת שלי? רעל אני רואה.... שתית הכל בלי להשאיר לי טיפונת. טיפשוני! פגיון.... פגיון רומאו.... יבורך פגיוןך.

ג'ולייטה דוקרת את עצמה ומתה. נכנסים לורנצו, מונטגיו וגברת מונגיו, השליח והמשרת ומביטים ברומאו וג'ולייטה בהלם. נכנסים קפולט, גב' קפולט, פאריס, הנסיך והאומנת.

קפולט:

מי פורץ בצורה נבזית להיכל המתים הזה....?

המצטרפים קולטים את רומאו וג'ולייטה ובוהים בהם בהלם. נשמעת מוסיקה עצובה. לפתע קם מהקהל תורם עשיר. המוסיקה נקטעת.

יו"ר הדירקטוריון :

סליחה! חברים, סליחה! אני מבקשת להפסיק את ההצגה!

מונטגיו:

סליחה, גבירתי מי את?

יו"ר הדירקטוריון :

אני יו"ר הדירקטוריון ונשיאת כבוד של המינהל התקין ואופטימיות לעתיד

קפולט:

ומה....מה הבעיה?

ראש ועד התורמים

הבעיה שאני לא מוכנה לזה.... אני באתי לפה יו"ר הדירקטוריון ונשיאת כבוד של המינהל התקין ואופטימיות לעתיד לראות הצגה. אנחנו תורמים, באים, מצטלמים וכל זה למה? למה? כדי לתת תקווה! כדי להראות שיש דרך אחרת-אהבה! וכדי שנוכל להאמין שיום אחד באמת יהיה כאן טוב, שהניצנים שאנו זורעים כאן יצמיחו לנו עתיד טוב יותר, שמח יותר..אופטימי יותר.. ועכשיו כאן על הבמה, שוב כל המוות הזה...ההרעלות והדקירות.. יש לנו מזה מספיק בחוץ! ודווקא התחלתם טוב... בהתחלה היה באמת משעשע עם פתח לתקווה אבל עכשיו... אין, אין אני אהיה חייבת לדווח על כך לחבר ההנהלה.

הנסיך:

רגע, רגע.... איך את מציעה שנסיים?

ראש ועד תורמים:

נו, באמת... זה לא תפקידי. לשם כך יש מחזאי, במאי וכו' וכו' ותאמינו לי שהם מתוקצבים. הו, הו איך שהם מתוקצבים...אבל אם אתם ממש לוחצים עלי אוכל לאמר שחבר ההנהלה היה שמח לשמוע שהיה כאן שמח. אתם יודעים איך זה.קומדיה קלילה, צחוקים, חתונה... שההורים יכירו אחד בשני, ידברו שפה אחת, אולי חס וחלילה מבלי לצטט אותי כדי שלא אהיה מזוהה עם השמאל- יעשו אפילו שולם..

לורנצו:

אין בעיה גבירתי

מפעיל מוסיקה שמחה. רומאו וג'ולייטה מתעוררים.

ג'ולייטה:
אהובי.

רומאו:
אהובתי.

מונטגיו:
אני מצטער שפגעת בך.

קפולט:
אני לא זוכר למה רבנו.

גב' מונטגיו:
מאיפה השמלה המהממת הזאת?

גב' קפולט:

בואי מחר, אני אקח אותך לחנות מעצבות מהממת...

נכנסים מרקוציו וטיבאלט עם כנפי מלאכים.

מרקוציו:
השלמנו בגן-עדן.

טיבאלט:
הוא החבר הכי טוב שלי.

רומאו מנפנף לבחורה מהקהל.

רומאו:
לא שכחתי אותך.

ג'ולייטה:
מי זאת?

רומאו:
סתם ידידה.....

כולם רוקדים ופתאום נכנסים לפריז. נכנס המספר.

המספר:
אז איפה פה שייקספיר? או שאר המחזאים הגדולים? איפה
המסר או התובנות על החיים? האם בכלל זה מה שצריך
להביא תיאטרון? לדון בחיי היומיום? ואולי תיאטרון זאת
סתם הסחת דעת קלה, הזדמנות של בריחה מתלאות
היומיום-אשליה.

חושך

סוף.